

EMMA CLINE

FETELE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLINE, EMMA

Fetele / Emma Cline ; trad.: Maria Acioabăniței prin Lingua
Connexion. - București : Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-159-7

I. Acioabăniței, Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

EMMA CLINE
The Girls
Copyright © 2016 by Emma Cline
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Lingua Connexion

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-776-159-7

Am ridicat privirea din cauza râsetelor și am continuat să privesc din cauza fetelor.

Mai întâi le-am remarcat părul lung și nepieptănat. Apoi bijuteriile care reflectau soarele. Erau toate trei destul de departe, așa că nu le-am văzut decât o parte din trăsături, dar nu conta – știam că erau altfel decât toți ceilalți oameni din parc. Familiile se înșirau la o coadă dezorganizată, așteptând cârnații și burgerii de la grătarul deschis. Femei cu bluze cadrilate care se lipeau de iubiții lor, copii care aruncau fructe de eucalipt la puii care păreau sălbatici și invadeau promenada. Fetele astea cu părul lung păreau să plutească deasupra a tot ceea ce se întâmpla în jurul lor, tragice și distante. Ca fețe regale în exil.

Le studiam cu o uimire vizibilă, nerușinată: părea imposibil să se uite și să mă vadă. Hamburgerul rămăsese uitat în poală, iar briza sufla duhoarea de pleușcă dinspre râu. Eram la vârsta la care scanam și evaluam imediat alte fete, ținând scorul permanent în ce privințe eram inferioară, așa că am remarcat imediat: cea cu părul negru era cea mai frumoasă. Mă așteptam la asta, chiar înainte să le disting fețele. Avea un aer de parcă venea de pe altă lume și o rochie murdară care abia dacă-i acoperea fundul. Era flancată de o roșcată slăbănoagă și o fată mai mare, îmbrăcată la fel de neîngrijit. De parcă ar fi fost scoasă acum dintr-un lac. Purtau inele ieftine care le dublau oasele degetelor. Dansau pe marginea unui prag, frumusețe și urâțenie în același timp și un val de teamă le urma prin parc. Mamele se uitau după copii, mâinate

de o senzație pe care nu o puteau numi. Femeile își luau iubiții de mână. Soarele pătrundea printre copaci, ca întotdeauna – sălciile erau moleșite, vântul fierbinte trecea peste păturile pentru picnic –, însă ziua care se anunța obișnuită era deranjată de cărarea croită de cele trei fete printre oamenii simpli. Atrăgătoare și nepăsătoare ca rechinii care spintecă apa.

PARTEA ÎNTÂI

Totul începe cu Fordul care se apropie de aleea îngustă, foșnetul dulce al caprifoiului care îngroașă aerul de august. Fetele de pe bancheta din spate se țin de mână, cu geamurile mașinii coborâte ca să se strecoare noaptea înăuntru. Radioul cântă până când șoferul, cuprins dintr-odată de agitație, îl oprește.

Privesc poarta acoperită încă de beculețe de la Crăciun. Mai întâi dau peste liniștea căsuței îngrijitorului; acesta trage un pui de somn pe canapea, cu picioarele goale unul lângă altul, ca niște franzele. Iubita lui e la baie, își șterge machiajul care i s-a întins sub ochi.

Apoi casa mare, unde o sperie pe femeia care citește în dormitorul pentru oaspeți. Paharul cu apă tremură pe noptieră, bumbacul ud al chiloților. Fiul ei de cinci ani murmură aiureli nedeslușite în somn.

Îi aduc pe toți cu forța în camera de zi. Momentul în care oamenii înspăimântați înțeleg că firescul vieții lor – înghițitura de suc de portocale dimineața, curba înclinată luată pe bicicletă – a dispărut deja. Fețele li se schimbă ca niște jaluzele care se deschid; ușa se descuie în spatele ochilor lor.

Mi-am imaginat de multe ori noaptea aceea. Drumul întunecos de munte, marea lipsită de soare. O femeie doborâtă pe peluză noaptea. Deși detaliile s-au mai șters cu anii, schimbându-și pielea iar și iar, la asta m-am gândit prima dată când am auzit ușa descuindu-se aproape de miezul nopții.

Străinul de la ușă.

Am așteptat o clipă ca să descopăr sursa. Copilul unui vecin lovea un tomberon pe trotuar. O căprioară se zbatea în tufiș. Doar asta poate să fie, mi-am spus, gălăgia îndepărtată din cealaltă parte a casei, și am încercat să-mi imaginez cât de inofensiv putea să arate locul la lumina zilei, cât de liniștit și lipsit de pericol.

Dar zgomotul a continuat, intrând brusc în viața reală. Acum se auzeau râsete în cealaltă cameră. Voci. Vâjâitul frigiderului. Căutam întruna explicații, dar mă agățam mereu de cel mai negru gând. După tot ce se întâmplase, așa avea să se termine. Prinsă într-o casă care nu era a mea, printre faptele și tabieturile vieții altcuiva. În picioarele goale – năpădite de vene varicoase –, cât de slabă aveam să par când veneau după mine, o femeie de vârsta a doua care se ascunde pe la colțuri.

Am rămas întinsă în pat, cu respirația tăiată, uitându-mă fix la ușa închisă. Așteptând intrușii, ororile pe care mi le imaginam prinzând contur și ocupând camera, am înțeles că nu puteam să fac pe eroina. Îmi rămâneau doar teroarea mută, durerea fizică pe care trebuia s-o suport. Nu aveam să încerc să fug.

Am coborât din pat doar după ce am auzit fata. Avea vocea subțire și inofensivă. Deși nu ar fi trebuit ca asta să mă liniștească – Suzanne și celelalte erau fete și asta nu ajutase pe nimeni.

Locuiam într-o casă împrumutată. Chiparosul întunecat, înghesuit în fața ferestrei, zvâcnetul aerului sărat. Mâncam într-un fel necioplit, ca atunci când eram mică, ghiftuin-du-mă cu spaghete acoperite cu brânză. Saltul gol al sucului în gât. Udam florile lui Dan o dată pe săptămână, ducându-le pe fiecare la cadă, ținând ghiveciul sub robinet până când pământul gâlgăia de apă. De multe ori am făcut duș cu frunzele uscate căzute în cadă.

Moștenirea rămasă de pe urma filmelor vechi ale bunicii – ore întregi cu ea zâmbind hrăpăreț, cu părul aranjat în bucle – o tocasem în urmă cu zece ani. Aveam grijă de spațiile intermediare ale existenței altora, lucrând ca infirmieră în

casă. Îmi cultivam o invizibilitate pretențioasă în haine neatrăgătoare, având pe chip expresia plăcută și totodată ambiguă a unui ornament de peluză. Partea plăcută era importantă, iar trucul cu invizibilitatea era posibil doar atunci când putea să împlinească lucrurile exact așa cum trebuia. Ca și cum ar fi fost ceva ce îmi doream și eu. Pacienții mei erau diferiți. Un copil cu nevoi speciale, speriat de prizele electrice și de luminile semaforului. O femeie în vârstă care se uita la talk-show-uri, în timp ce eu îi numărăm capsulele de un roz stins de parcă ar fi fost niște bomboane.

Când am terminat cu ultima slujbă și nu am mai găsit alta, Dan mi-a oferit casa lui de vacanță – gestul amabil al unui prieten vechi – de parcă eu îi făceam o favoare. Luminatorul umplea camerele cu întunericul neclar al unui acvariu, iar lemnul se umfla din pricina umezelii. Ca și cum toată casa răsuflea.

Plaja nu era prea căutată. Prea rece, nu erau nici stridii. Singurul drum prin oraș era străjuit de rulote instalate pe niște parcele lăbărțate – cu roțile pocnind în vânt, cu verandele aglomerate cu geamanduri decolorate și colaci de salvare, ornamentele oamenilor sărmani. Uneori fumam puțin din marijuana tare și înțepătoare a fostei mele gazde, pe urmă mergeam la magazinul din oraș. Era o sarcină pe care o puteam îndeplini la fel de bine ca spălatul unui vas. Era fie murdar, fie curat, iar eu mă bucuram de astfel de perechi de activități, de felul în care punctau ziua.

Doar rareori vedeam pe cineva de afară. Singurii adolescenți din oraș păreau să se sinucidă în feluri cumplit de rurale – am auzit de felul în care își zdrobeau camionetele la două dimineața, de rămasul peste noapte în garaj care se sfârșea cu intoxicație cu monoxid de carbon, am auzit de un fundaș mort. Nu știam dacă era o problemă a celor care își duceau viața la țară, născută din prea mult timp liber, din plictiseală, sau excesul de vehicule de agrement, sau dacă era o chestie proprie Californiei, o frântură din obsesia pentru cascadorii riscante și stupide.

Nu intrasem deloc în apă. O ospătăriță de la cafenea mi-a spus că era locul de reproducere al marilor rechini albi.

Au ridicat ochii din strălucirea albă a luminilor din bucătărie ca niște ratoni surprinși la tomberon. Fata a țipat. Băiatul a rămas în picioare, lung și deșirat. Erau doar ei doi. Inima îmi bătea cu putere, dar erau atât de tineri – localnici, m-am gândit eu; intră pe furiș în casele de vacanță. Nu aveam să mor.

– Ce mama dracului?

Băiatul a pus jos sticla cu bere, fata s-a agățat de el. Băiatul părea de vreo douăzeci de ani, cu pantaloni cargo. Șosete albe înalte, acnee rozalie sub firisoarele din barbă. Însă fata era o puștoaică. Cincisprezece-șaisprezece ani, cu picioarele albe cu tente albastrii.

Am încercat să par cât mai autoritară, adunând tivul tricoului în jurul coapselor. Când am spus că sun la poliție, băiatul a pufnit pe nas.

– N-ai decăt.

A strâns-o pe fată mai aproape.

– Sună la poliție. Știi ce?

Și-a scos telefonul mobil.

– La dracu', îi sun eu.

Fiorul de groază pe care-l simțeam în piept a dispărut brusc.

– Julian?

Îmi venea să râd – ultima oară când îl văzusem avea treisprezece ani și era slăbănog și diform. Singurul fiu al lui Dan și al lui Allison. I se acordase o atenție exagerată, fusese dus la concursuri de violoncel în tot vestul Statelor Unite. Joia, avea profesor de mandarină, cu barba castanie și vitamine gumate, pavăza părintească împotriva eșecului. Toate dăduseră greș, iar el sfârșise la CSU în Long Beach sau Irvine. Îmi aminteam că avusese niște probleme acolo. O exmatriculare sau o variantă mai puțin gravă, se auzise ceva de un an la un colegiu mai mic. Julian fusese un copil timid, nervos, care se temea de mâncărurile necunoscute și radiourile de mașini. Acum era oțelit, cu frânturi de tatuaje care-i ieșeau de sub bluză. Nu-și amintea de mine, de ce ar fi făcut-o? Eram o femeie în afara ariei lui de interes erotic.

– Stau aici pentru câteva săptămâni, am spus eu, conștientă că eram în picioarele goale și jenată de toată melodrama cu aluzia la poliție. Sunt prietenă cu tatăl tău.

Vedeam că se străduia să-și amintească, să dea un sens situației.

– Evie, am spus.

Tot nimic.

– Locuiam în apartamentul acela în Berkeley? Lângă casa profesorului tău de violoncel?

Dan și Julian veneau uneori la mine după lecții. Julian bea lapte cu poftă și îmi zgâria picioarele de la mese cu lovituri ca de robot.

– Ah, la naiba, a zis Julian. Da.

Nu-mi dădeam seama dacă-și amintea cu adevărat de mine sau doar invocasem destule detalii liniștitoare.

Fata s-a întors spre Julian, cu fața la fel de lipsită de orice expresie ca o lingură.

– E-n regulă, iubito, a zis el sărutând-o pe frunte – un gest de o blândețe neașteptată.

Julian mi-a zâmbit și mi-am dat seama că era beat sau poate doar drogat. Avea fața soioasă și o umezeală nesănătoasă pe piele, dar educația lui elitistă și-a intrat imediat în drepturi cu naturalețea unei limbi native.

– Ea e Sasha, a zis el împingând fata în față.

– Salut, a ciripit ea rușinată.

Uitasem partea asta bleagă a adolescenților: dorința de iubire atât de evidentă pe figura lor, încât mi-era mie jenă.

– Și Sasha, a spus Julian, ea este...

Ochii lui Julian se străduiau să mă fixeze.

– Evie, i-am amintit.

– Așa, a spus. Evie. Ce chestie!

A băut din bere, din sticla arămie care capta razele de lumină. Se uita dincolo de mine. Privea în jur la mobilă, la lucrurile de pe rafturi, de parcă era casa mea, iar el doar un străin.

– Doamne, probabil ai crezut că dăm o spargere sau ceva!

– Am crezut că sunteți localnici.